

O d l i š n é s t a n o v i s k o

**v zmysle § 6 ods. 8 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene
a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky
č. 123 z 21. júna 2013**

Na rokovanie o bode programu zavŕšenom prijatím tohto uznesenia predovšetkým neboli vôbec dodržané procedurálne požiadavky, keďže návrh stanoviska pojatého do uznesenia bol členom Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej tiež len „súdna rada“) predložený bezprostredne pred začatím druhého dňa 8. zasadnutia súdnej rady a zo zápisnice ani zo zvukového záznamu z príslušného zasadnutia súdnej rady nevyplýva, žeby súdna rada rozhodla postupom podľa § 6 ods. 2 a 3 zákona (č. 185/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov) a vlastného rokovacieho poriadku (schváleného uzneseniami súdnej rady č. 1112 zo 17. januára 2011, č. 1251 z 30. augusta 2011 a č. 106 z 20. mája 2013, ďalej tiež len „RP“) o doplnení programu navrhnutého predsedom súdnej rady na návrh niektorého člena súdnej rady (podľa čl. 5 ods. 2 vety druhej RP) ešte pred schválením programu (schváleného uznesením súdnej rady č. 114 z 20. júna 2013) či o zaradení nového bodu do už schváleného programu na návrh predsedu alebo aspoň jednej tretiny členov súdnej rady hlasovaním počas zasadnutia (podľa čl. 5 ods. 6 RP) a napokon tu nešlo ani o prípad navrhnutia bodu programu minimálne tromi členmi súdnej rady a tzv. automatického zaradenia navrhnutého bodu na program zasadnutia (podľa § 6 ods. 2 vety druhej zákona a čl. 5 ods. 3 RP), keďže takejto interpretácii odporuje ako nezrejmosť toho, ktorí z členov súdnej rady mali návrh podať, tak i nerokovanie o takomto bode programu ako o poslednom.

Pokiaľ ide o vecný obsah uznesenia, jeho prijatím a to navzdory pokusom o čiastočné úpravy textu doň zakomponovaného nesúhlasného stanoviska súdna rada celkom jednoznačne vyjadrila záujem postaviť sa predovšetkým na obranu osoby súčasnej predsedníčky Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“), zjavne v záujme túto podporiť voči prejavom kritiky za jej postupy v jednom zo stále prebiehajúcich konaní pred ústavným súdom. Pominúc to, že takto sa súdna rada tiež (hoc aj len nepriamo) postavila na jednu zo strán vyššie spomenutého konania, vyjadrením svojho nesúhlasu výlučne s „útokmi niektorých“ (bližšie však neidentifikovaných) „politikov“ evidentne obišla problém absolútne nevhodného vyjadrovania sa svojho vlastného predsedu na adresu niektorých sudcov ústavného súdu i na adresu inštitúcie ako takej.

Mgr. Dušan Čimo, v. r.

JUDr. Rudolf Čirč, v. r.